

да се въсхитж отъ Карафинковата рѣчь — защото знаяхъ какъвъ дребенъ и нисъкъ бѣ двигателя ѝ. Азъ невѣрвамъ въ неговия либерализмъ, молж и тебе да не вѣрвашъ, че у него има нѣщо велико. Повече бѣхж искренни другитѣ оратори: ако и тѣ сж заинтересувани, то поне не хулетъ нѣща които сами удобрявали съ подписа си. Карафинковъ е само едно добро агитационно орджие, но мизерна личностъ, като гражданинъ и човѣкъ...

Кардашевъ скърцаше съ зъби и нищо не казваше.

Само си мислеше:

— Пакъ ниското, мръсното своекористие! Пакъ тоя духъ на българска дребнавостъ ми се испрѣчва и тука, и въ черквата, и въ полето... Той дава бийнето на пулса! Което общественно явление и да расчовѣркашъ, изъ подъ тънката му прикривка, излазя сѣ тоя грубъ, тѣсногрудъ пълзящъ егоизмъ!.. Одевъ вѣнчакъж одного — и знаемъ защо; сега гледамъ тамъ, че погрѣбалната колесница влачи къмъ Орладовци единъ мрътвецъ. Ако идяхъ да го попитамъ — и той би ми отговорилъ, че е умрѣлъ по нѣкоя смѣтка, както по смѣтка навѣрно плачатъ и наслѣдницитѣ му, които го испращатъ!..

Тачевъ си подаде ржката.

— Кждѣ?

— Хай да те водж въ Народното Събрание.

— Какво има днесъ?

— Незнамъ, но съмъ се накарнилъ. Хайде.

Кардашевъ помисли.

— Да идемъ!

XXX

Подиръ митинга.

Тръгнахж двамата.

Скоро влѣзнахж въ градината, за да прѣсѣкжтъ и излѣзатъ на улица Левски. Алдеитѣ, замислени и позлатени